

Posar-se en mans de Déu

Presentació de Santi Boza, candidat a la presidència d'ACO

Soc en Santi Boza Rocho del grup "Nou de Badalona" de la zona Besòs. Soc solter, amb 51 anys i militant d'ACO des d'en fa divuit. Tot i que el nom del meu equip de revisió de vida es deu a que la majoria del seus integrants són de Badalona, jo particularment he viscut pràcticament tota la vida a Santa Coloma de Gramenet, on la meua família s'hi va traslladar provinent d'un petit poble de la província de Sevilla quan jo encara no tenia dos anys.

Professionalment em dedico a la docència universitària a la Universitat Politècnica de Catalunya on soc professor de matemàtiques des de fa 27 anys. Durant molts anys vaig estar vinculat al Centre d'Acolliment per a Estrangers, entitat del barri de Santa Rosa de Santa Coloma, on hi col·laborava donant suport a les classes de castellà per a immigrants. També he participat al Comitè de Barcelona de Suport al Moviment dels Sense Terra del Brasil i estic vinculat a l'Ateneu Júlia Romera de Santa Coloma i a la seva cooperativa de consum.

>

El meu primer contacte amb moviments d'església van ser tardans. Ja havia fet els vint anys quan vaig incorporar-me a un grup de JOC on vaig passar per dos equips diferents. Va ser amb alguns militants del darrer d'ells que vàrem decidir d'iniciar-nos a ACO. Durant uns anys vaig ser responsable del meu equip, fet que, propiciat per la participació al Comitè de Zona, va donar-me l'oportunitat de conèixer la realitat d'ACO des d'una dimensió més profunda, més enllà de la realitat d'equip de revisió de vida.

Quan vaig rebre per primer cop la petició d'assumir la tasca de la presidència d'ACO, ara farà un any, per part de l'antic president, en Jesús Jiménez, ja em vaig sentir interpel·lat pel fet que s'hagués pensat en mi, valorant les circumstàncies, que es tornaven a repetir un cop més, de manca de relleu en la presidència del Moviment. Em venien al cap la trajectòria de tots aquests anys, i la reflexió de què ens fa acceptar o declinar una responsabilitat. Malauradament, en aquell moment pesaven més els motius vinculats a altres responsabilitats laborals i també d'àmbit personal que em feien decantar la balança cap a dir no a assumir la tasca.

Passat un any, he tornat a rebre la petició, en aquesta ocasió per part de la Maria Martínez com a presidenta, i la decisió, ajornada aquell cop, ha estat la de dir que sí, posant-me en mans de Déu, confiat amb que compto amb el seu recolzament, també amb el del meu equip de revisió de vida, coneixedor de la decisió així que la vaig prendre, i per descomptat amb el suport i rodatge del Comitè Permanent.

Us haig de dir que estic confiat i expectant en aquesta nova etapa que s'obre, amb profund desconeixement de gran part de les tasques que tindrè per endavant, però amb la seguretat de que compto amb la força de la pregària i de la revisió de vida per enfrontar-les i de cadascuna de les persones que integren el propi Moviment d'ACO per anar descobrint tot plegat..